

vastgesteld met hoeveel de kostprijs uit dezen hoofde dient er werkelijk afgezaagd — resp. worden de einden of de te korte palen verkocht — dan komen ten laste der zaagreserve:

Aangezien gegeven is dat de verkoopwaarde der palen evenredig is aan de lengte en de waarde der verschillende soorten en dikten ook in bekende verhoudingen tot elkaar staan, moet de volledige kostprijs der partij, dus inclusief de zaagopslag, in deze verhoudingen verdeeld worden.

Ook de later af te zagen einden staan dan voor die kostprijzen te boek, hetgeen feitelijk onjuist is, doch eenvoudig is en niet hindert, daar de reserve hier tegenover staat. Wordt er werkelijk afgezaagd — resp. worden de te korte palen verkocht — dan komen ten laste der zaagreserve:

- a. de betaalde zaagkosten
 - b. de prijs, waarvoor de einden te boek staan
- en ten bate der reserve: de opbrengst van de afval.

Indien goed begroot is zou de reserve juist uitgeput zijn als alle palen verzaagd zijn. Wil men het erg nauwkeurig doen dan zou men de reserve van iedere partij apart moeten houden en, als achteraf blijkt, dat ze te groot of te klein was, alle vroeger bepaalde kostprijzen rectificeeren. Practisch belang zal dit gewoonlijk niet hebben.

Ook het volgende zouden we in de practijk willen, of waarschijnlijk wel moeten, verwaarloozen maar volledigheidshalve willen we er hier toch op wijzen. Er worden, staat in het vraagstuk, groote contracten gesloten, die successievelijk worden afgeroepen. Komen nu bij de eerste zending veel korte palen mee, dan is het best mogelijk dat de langere bij de volgende zending volgen. Aangezien als het doel van alle inkoop-, expeditie- en zaagkosten der geheele partij moet worden beschouwd om eene groote gesorteerde partij in voorraad te hebben, is het onlogisch voor een deel een anderen kostprijs te berekenen dan voor de rest. Aangezien we echter geen zekerheid hebben hoe de te volgen zendingen gesorterd zullen zijn, moeten we wel zending voor zending rekenen.

Wij stelden als eerste doel: het hebben van een normaal gesorteerd voorraad. Daarop volgt: het afleveren van bepaalde aangenomen werken. Zijn hiervoor inderdaad palen noodig in verschillende lengten in eene verhouding, zooals we die als normaal aannamen, dan kunnen we de kosten der noodige palen, gerekend als boven omschreven, bijeen tellen. Zijn echter extra veel palen van een bepaalde lengte noodig zoodat we kunnen aannemen, dat de uitvoering van een bepaald werk tengevolge moet hebben, dat wanverhouding in den voorraad ontstaat en op den duur — misschien in 't geheel nog niet tijdens dat werk — aanleiding moet geven tot extra gezaag, dan dient ten laste van dat bepaalde werk de zaagreserve verhoogd te worden.

BEOORDEELINGEN

STROOHALM. Door de theorie, dat U alles wat niet normaal is uitschakelt, maakt U er zich gemakkelijk af. Met het poneeren dezer stelling, welke wij trouwens toch niet bewonderen, heeft men willen betoogen, dat de abnormale afwijkingen in den kostprijs geen invloed op den verkoopvraagprijs mogen uitoefenen. Men is daarbij zelfs zoover gegaan te beweren, dat de werkelijke kostprijs zonder belang is. Gaat het er echter, zooals hier, om die te berekenen, bijv. om de kosten van één partij te vergelijken met wat bij een ander gekocht is, dan komt men op deze wijze verkeerd uit.

Het brengen van alle zaagkosten ten lasten der order waarvoor toevalling gezaagd wordt, voert echter in 't geheel niet tot normale, doch ook niet tot juiste kostprijzen.

4 punten.

P. B. Principeel juist gezien, ofschoon — zie de officieele uitwerking — aan nog meer details gedacht had kunnen worden.

7 punten.

PRACTIJK. U zegt meer er over hoe U het niet, dan hoe U het wel zoudt willen doen. Extra zaagloon zal niet betaald worden, daar U zelf zegt, dat men niet eerst de kop zal afzagen om later in te korten.

Bij de kostprijsberekening wilt U voor de kosten van afvallende einden rekening er mede houden, dat ze reeds in rekening gebracht worden en dus apart tot uitdrukking gebracht moeten worden om te voorkomen dat ze omgeslagen worden. Is U dat zelf wel geheel duidelijk?

Toch is onze eindindruk dat U het goed bedoelt.

Een volgend maal moet U eens „theorie” als motto kiezen.

6 punten.

EEN BELANGRIJK ARREST VAN DEN HOOGEN RAAD INZAKE DE ZAKELIJKE BELASTING OP HET BEDRIJF

Ons werd door een accountant alhier welwillend ter beschikking gesteld het dossier betreffende zijn reclame inzake den aanslag in de Zakelijke Belasting op het bedrijf.

Reclamant stelde in zijn bezwaarschrift, dat hij een beroep doch geen bedrijf uitoefent. De Inspecteur bestreed dit, de Raad van Beroep stelde den accountant in het gelijk. Daarop ging de Directeur der Gemeentebelastingen in cassatie bij den Hoogen Raad.

Deze gaf daarop het volgende vonnis:

De Hooge Raad der Nederlanden,

Gezien het beroepschrift van den *Directeur der Gemeentebelastingen te Amsterdam*, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen I te Amsterdam van 4 Maart 1925, betreffende den aan wonende aldaar, opgelegden aanslag in de zakelijke belasting op het bedrijf in die gemeente, belastingjaar 1923;

Gezien de stukken;

Geelet op de schriftelijke conclusie van den *Procureur-Generaal*, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat de belanghebbende, van wien vaststaat, dat hij als accountant zijn praktijk in maatschap met andere accountants uitoefent en dat die maatschap over het jaar 1922 gemiddeld X arbeiders tegen een salaris van minder dan f 2500.— in dienst had, te dier zake over het belastingjaar 1923 in de zakelijke belasting op het bedrijf in de gemeente Amsterdam is aangeslagen, welke aanslag, na reclame, door den Inspecteur der Gemeentebelastingen, bij beschikking van 24 December 1924 is gehandhaafd;

dat hij tegen die afwijzende beschikking is opgekomen bij den Raad van Beroep daartegen aanvoerend, dat een accountant geen bedrijf maar een beroep uitoefent en dat, al ware het anders en al moest te zijnen aanzien van een accountants-bedrijf gesproken worden, dat bedrijf in ieder geval niet in een onderneming of inrichting uitgeoefend wordt, gelijk artikel 242c der Gemeentewet vordert;

dat de Raad van Beroep, van oordeel, dat onder „bedrijf” in den zin van gezegd artikel is te verstaan het met het oog op geldelijk voordeel geregeld verrichten van handelingen, die in verband staan met het uitoefenen van een tak van handel of in-

dustrie, beide in den meest uitgebreiden zin, maar dat het ver-
richten van accountantswerkzaamheden, als daar zijn het in-
richten en controleeren van administraties, het uitbrengen van
rapporten, het geven van adviezen op boekhoudkundig gebied,
het behandelen van belastingreclames, niet in verband staat
met het uitoefenen van een tak van handel of industrie, de
beschikking van den Inspecteur en den aanslag heeft vernietigd;

Overwegende dat de Directeur der Gemeentebelastingen te
Amsterdam tegen die uitspraak als middel van cassatie aan-
voert;

Schending, althans verkeerde toepassing van artikelen 242e
en 240 van de Gemeentewet, junctis de artikelen 1, 134, 135 en
232 dier wet, en de artikelen 142, 144 en 147 van de Grondwet,
in verband met de artikelen 1, 2, 8 en 9 van de Verordening
op de heffing van een Zakelijke Belasting op het Bedrijf in
Amsterdam (Gemeentebld 1921, afd. 3 volgn. 140);

dat tot toelichting van dit middel is aangevoerd, dat de
Raad bij zijn beslissing het woord „bedrijf” in te engen zin
zin heeft opgevat, en dat, ook bij aanvaarding van de beteekenis,
door den Raad aan dat woord gehecht, de diensten van een
accountantskantoor onder de gegeven definitie vallen;

Overwegende hieromtrent:

dat, en naar de taalkundige beteekenis van het woord „be-
drijf” en blijkens de geschiedenis van artikel 242 der Gemeente-
wet, — daargelaten, wat dit begrip verder mocht omvatten —
een bedrijf in den zin van die wetsbepaling zeker aanwezig is,
als iemand met het oog op geldelijk voordeel geregeld hande-
lingen verricht, die in verband staan met het uitoefenen van
handel of nijverheid;

dat nu de aard van het beroep van den accountant mede-
brengt, dat hij, al verricht hij ook wel diensten op ander gebied,
tegen betaling zijn bijzondere kennis geregeld ter beschikking
stelt van handel en industrie en dat zij, ten behoeve van hen,
die onbetwistbaar een „bedrijf” voeren, werkzaamheden ver-
richt, welke voor een goed beheer van dat bedrijf noodig wor-
den geacht, en waarin, zonder die beschikbaarstelling, op andere
wijze in het bedrijf zelf zou moeten worden voorzien;

dat die werkzaamheden in zoo nauw verband staan met het
bedrijfsleven, dat zij ook zelve een bedrijf vormen, terwijl de
accountant, welke die handelingen niet verricht ten behoeve
en in dienst van een bepaald bedrijf, maar, gelijk blijkens de
uitspraak met den belanghebbende het geval is, zich zelfstandig
vestigd en zich ter beschikking stelt van wie zijn diensten
noodig heeft, ook een „ondernemig” heeft, waarin hij zijn
bedrijf uitoefent;

dat door den belanghebbende niet is aangevoerd, dat de werk-
zaamheden door hem en zijn vennoten verricht, zouden af-
wijken van hetgeen de aard van het accountantsberoep mede-
brengt, en dus als vaststaande is aan te nemen, dat deze daar-
mede overeenstemmen;

dat uit het bovenstaande volgt, dat de aanslag terecht was
opgelegd en dat de uitspraak, waarbij die is vernietigd, niet
kan worden in stand gehouden;

Vernietigd de bestreden uitspraak.

DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DEN ACCOUNTANT

Het is niet mijn bedoeling het debat tusschen den heer
R. A. Dijkster en mij over dit onderwerp gevoerd, te heropenen.
Slechts wil ik de volgende citaten geven.

In het Maandblad voor Accountancy en Bedrijfshuishoud-

kunde van Maart 1924 schreef de heer *Dijkster* (op bldz. 57,
linker kolom):

„In de private taak evenwel stelde ik, kan de accoun-
tant zich elke beperking in de opdracht laten welge-
vallen, mits natuurlijk die beperking niet tengevolge
„heeft, dat het doel, dat met de opdracht wordt beoogd,
„niet kan worden bereikt”.

In hetzelfde orgaan, in het nummer van Februari 1926
(bldz. 27, rechter kolom, sub 5) stelt de heer *Dijkster*:

„In de „private taak” kan de accountant elke beper-
king aanvaarden, mits natuurlijk door die beperking zijn
„werkzaamheden niet worden gemaakt tot een sinecure, en
„als zoodanig zijn in strijd met de waardigheid in zijn
„beroep”.

Het verschil tusschen deze twee uitspraken kwam mij be-
langrijk genoeg voor om het even uitdrukkelijk naar voren te
brengen.

A. SCHILDER

MEDEDEELING WAARVAN PLAATSING WERD VERZOCHT

AMSTERDAMSCH E VEREENIGING VAN ASSISTENTEN VAN HET NEDERLANDSCH INSTITUUT VAN ACCOUNTANTS

De volgende Heeren hebben zich bereid verklaard voor boven-
genoemde vereeniging een lezing te houden:

22 Maart, de Heer *J. Pelser Jr.*, accountant te Amsterdam:
*De termijnhandel in goederen en het jaarverslag der
Amsterdamsche Liquidatiekas.*

12 April, de Heer *J. Allebrandi*, Geadmitteerd Convooilooper
te Amsterdam:
*Eenige beschouwingen over het Nederlandsche Douane-
stelsel.*

10 Mei, de Heer *D. F. Timmer*, accountant te Amsterdam:
De statistiek in de onderneming.

26 Mei, de Heer *J. P. de Haan*, accountant te Amsterdam:
Afschrijvingen.

13 September, de Heer *L. Polak*, accountant te Amsterdam:
*De invloed van de mechaniseering der administratie op
de boekhouding.*

Al deze lezingen worden in „Parkzicht” gehouden en vangen
om 8 uur precies aan.

Verder zijn nog lezingen toegezegd door de Heeren *E. van
Dien*, *W. H. Elles*, *H. Munnik* en *J. M. Schols*, waarvan datum
en onderwerp nog nader bekendgemaakt zullen worden.

Introducties zijn op schriftelijke aanvraag eenigen tijd vóór
elke lezing verkrijgbaar aan het Secretariaat der Vereeniging,
Prinsengracht 57 II te Amsterdam.